

Időutazás

Gergely Nóra képeihez

GALÉRIA - LXII. évfolyam, 12. szám, 2018. március 23.

Mostan színes tintákról álmodom – nem színes tájakról, alakokról és főleg formákról álmodik Gergely Nóra. Új képein, kollázsain korábbi rajzainak motívumai a 30-as, 60-as évek oldott neokubizmusát idézik. Geometria és organikus forma egymásba ér, s válik tájjá, csoportképpé, csendéletté. Nagyon színes és nagyon derűs ez az új-régi világ. Minden elem rímel minden másik elemre, dallamok és variációk (fűgák) csendülnek. Nostalgikus az, ahogy újra látjuk Juan Gris, Delaunay, majd Hockney és Lewis világát. Vörös Géza találkozik Gadányi Jenővel, kéz a kézben mennek Martyn Ferenchez, és de jó látni a sok fontos festőt megidézve, hogy egykoron s ma is milyen fontos még a kép, a szín, a forma. Gergely azonban – félre ne értsük – se nem nosztalgiázik (de felidéz), se nem hommage-okat fest, ragaszt, épít. Saját világából emeli ki „hőseit”, saját képére és hasonlatosságára formálja őket. Megmutatja, volt és van még képépítő mesterség, kicsiben, nagyban él a kép fogalma abban a hagyományos modern és abban az újklasszikus modern világban, amiből táplálkoztunk, és amit még szeretni tudunk.